01/07/2021

ΣΟΥΗΔΙΑ: “Σταματήστε επιτέλους να μιλάτε για Ιεραποστολή”

Οικουμενικό Πατριαρχείο / Μητροπόλεις Οικουμενικού Θρόνου

“Κι όμως υπάρχουν πρόσωπα, που παρά τη σπουδαιότητα και τη σημασία του έργου της ιεραποστολής, που δεν είναι πάρεργο, αλλά κύριο έργο και ιερά αποστολή, δε διστάζουν, κατά καιρούς, να διερωτώνται, πώς είναι δυνατόν, σε μια προηγμένη χώρα, όπως η Σουηδία, να μιλάμε για ιεραποστολή, και, απευθυνόμενοι με υποτιμητικό ύφος, μου λένε:

Σταματήστε επιτέλους να μιλάτε για Ιεραποστολή”.

Το παραπάνω απόσπασμα περιέχεται **σε επίκαιρη ανάρτηση της Ιεράς Μητροπόλεως Σουηδίας και του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου** κ. Κλεόπα. “Δε θα πρέπει, όμως, να ταυτίζουμε τον όρο “Ιεραποστολή” αποκλειστικώς και μόνο με την εξωτερική ιεραποστολή, αυτή που, αναμφίβολα, χάρη στις άοκνες, με πολλές θυσίες και στερήσεις, προσπάθειες των ιεραποστόλων, συντελείται σε χώρες χαμηλού βιωτικού επιπέδου, ώστε να κηρυχθεί το Ευαγγέλιο σε όλη την κτίση. Αυτή όμως είναι η μία όψη της ιεραποστολής. Η άλλη, εξ ίσου σπουδαία, είναι η εσωτερική ιεραποστολή, δηλαδή η δυνατότητα να γνωρίσουμε εμπειρικά την ουσία της πίστης και από τα επιφανειακά στοιχεία, τον εξωτερικό τύπο, να περάσουμε σε αυτό που είναι η Ορθοδοξία, όχι ως όψη, αλλά ως ουσία, στον επανευαγγελισμό μας” **αναφέρει σε άλλο σημείο** ο Σεβασμιώτατος.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΑΝΑΛΥΤΙΚΑ:

Εορτάσαντες τη Σύναξη των Δώδεκα Αποστόλων, αξιωθήκαμε προ ημερών να καλωσορίσουμε στους κόλπους της Ορθοδόξου Εκκλησίας ένα ακόμη μέλος, δια του Χρίσματος. Πρόκειται για έναν Σουηδό κύριο, η θυσιαστική προσφορά του οποίου, η παράθεση των επιστημονικών του γνώσεων και οι παρεμβάσεις του σε τεχνικά θέματα που απασχολούν την Εκκλησία μας στη Σκανδιναυΐα, η αξιοποίηση δηλαδή και διάθεση των χαρισμάτων του προς το κοινό όφελος, αποτελούν μια ζωντανή μαρτυρία της “ορθοπραξίας”, η οποία τώρα έλαβε και τη σφραγίδα της “ορθοδοξίας”, προς επαλήθευση της κλασσικής φράσης του Αγίου Γρηγορίου του Θεολόγου: “Πράξις εστί θεωρίας επίβασις”.

Από τις πρώτες κιόλας μέρες της ποιμαντορίας μου στη Σκανδιναυΐα, συνειδητοποίησα ότι η Μητρόπολη Σουηδίας είναι μια ξεχωριστή Επαρχία του Οικουμενικού Θρόνου, με πολλές ιδιαιτερότητες, στην οποία κυριαρχεί το στοιχείο της ιεραποστολικής ζωής και δράσης, ώστε να γίνεται πραγματικότητα η διατύπωση του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου Τιράνων, Δυρραχίου και πάσης Αλβανίας κ. Αναστασίου: “Εκκλησία χωρίς ιεραποστολή είναι Εκκλησία χωρίς αποστολή”.

Το έναυσμα, ασφαλώς, για μια ιεραποστολική δράση είναι η εντολή του Αναστημένου Χριστού προς τους μαθητές Του, "να πορευθούν σε όλα τα έθνη και να κηρύξουν το Ευαγγέλιο και να βαπτίσουν στο όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος". Αυτός είναι ο "ευαγγελισμός" των ψυχών. Όμως, εκτός από τον "ευαγγελισμό", δηλαδή το κήρυγμα και τη διάδοση του Ευαγγελίου, απαραίτητος είναι και ο "επανευαγγελισμός" των ήδη μελών της Ορθοδόξου Εκκλησίας, δηλαδή η ανάγκη κατήχησης σε όλα τα επίπεδα, από τα πιο απλά μέχρι και τα πιο σύνθετα.

Ο Απόστολος Παύλος μάς υπενθυμίζει στην Α΄ προς Κορινθίους Επιστολή του (κεφάλαιο 9, στίχοι 26-27) τα εξής: "Εγώ, λοιπόν, έτσι τρέχω κι αγωνίζομαι, όχι στην τύχη και χωρίς σκοπό, αλλά με συγκεκριμένο σκοπό. Έτσι πυγμαχώ προς κάτι ορισμένο κι όχι σαν να γρονθοκοπώ αέρα. Αλλά ταλαιπωρώ το σώμα μου και το υποβάλλω σε σκληρή πειθαρχία και δουλεία, μήπως τυχόν, ενώ θα έχω κηρύξει και καλέσει άλλους στη σωτηρία, εγώ αποδοκιμαστώ από το Θεό".

Δανείζομαι το συγκεκριμένο απόσπασμα, για να καταδείξω ότι η χριστιανική ζωή έχει ένα στόχο. Κάποιοι άνθρωποι, στην αρχή τής ζωής τους, "καυχώνται" ότι έχουν το προνόμιο να γεννηθούν στην "αληθινή θρησκεία" κι οι περισσότεροι απ᾽ αυτούς, μέχρι το τέλος της ζωής τους, δεν καταφέρνουν να μάθουν τί "πιστεύουν"!

Κάποιοι άλλοι πιστοί βλέπουν το Θεό ως ένα δικαστή, ένα Θεό "φόβητρο", που κρατάει λογαριασμό για τις αμαρτίες τους, για να τους τιμωρήσει στην τελική κρίση, δηλαδή βλέπουν το θέμα "δικανικά" και υποθέτουν ότι στόχος της πίστης είναι απλά να γίνουμε καλύτεροι άνθρωποι.

Η χριστιανική πίστη ονομάστηκε "Οδός", όπως θα έλεγε κι ο Ιερός Χρυσόστομος: "Ουκ ιστάμεθα, πορευόμεθα γαρ". Είμαστε, δηλαδή, διαρκώς εν κινήσει. Μια "οδός" υπονοεί βάδισμα κι αν βαδίζει κάποιος στην "Οδό", σε ποιό στόχο βαδίζει; Φοβερά ερωτήματα για θλιβερούς ανθρώπους, που περνούν τη ζωή τους ανυποψίαστοι για το μεγαλείο της χριστιανικής πορείας και του αληθινού στόχου!

Για κάποιους ανθρώπους, οι οποίοι, βολεμένοι στην ασφάλεια του οικογενειακού ασύλου και την ξεκούραση του καναπέ, με παρωχημένα στερεότυπα, ξεστομίζουν ή γράφουν βαριές κουβέντες εναντίον κληρικών, κάθε φορά που οι αποφάσεις ή ενέργειές τους δεν είναι αρεστές σε εκείνους. Δε διστάζουν στην πλάνη που ζουν και την παραπλάνηση που προσφέρουν, να βάζουν και μανδύα "χριστιανικό", επικαλούμενοι χωρία της Αγίας Γραφής ή ακόμη και Πατέρες της Εκκλησίας, ενώ το μόνο που καταφέρνουν είναι, αντί να οικοδομούν, να σκανδαλίζουν και να αποδομούν, επιτελούν στην κυριολεξία μια "ανθρωποκτονία"!

Θεωρούν ότι ο Χριστός κι η Εκκλησία Του είναι ένα προσωπικό τους προνόμιο, ιδιοκτησία τους, που δεν πρέπει ή φοβούνται να το μοιραστούν με άλλους και γι' αυτό, στη δική τους "σκέψη", η Εκκλησία έχει εθνικό ή εθνικιστικό χαρακτήρα, δηλαδή ακραιφνώς και μόνο ελληνικό, στην οποία δε χωρούν "πάντα τα έθνη".

Απορώ, λοιπόν, αν μια τέτοια φιλοσοφία και ψευδόραμα δεν είναι αντίθετα με το Ευαγγέλιο και τις προτροπές του Κυρίου μας, τότε ποιά είναι η θέση αυτών των ανθρώπων, με τέτοιες "παρωπιδικές" αντιλήψεις και ιδέες φοβικού περιεχομένου, μέσα σε ένα Σώμα, που "δεν έχει σπίλο ή ρυτίδα, αλλά είναι άγιο και άμωμο";

Δοξάζουμε το Θεό, διότι από τη σύσταση της στρατευομένης Εκκλησίας, δε σταμάτησε το Σώμα του Χριστού να αποβαίνει, παρά τις αδυναμίες, τα λάθη και την αμαρτωλότητά μας, σ' ένα εργαστήρι αγιότητας και να αναδεικνύει συνεχώς νέους αγίους.

Στην ιεραποστολική Επαρχία μας, έχουμε την ευλογία να έχουν διακονήσει και να εξακολουθούν μέχρι και σήμερα να καλλιεργούν το γεώργιο της Μητροπόλεως λευΐτες με ιεραποστολικό φρόνημα και θυσιαστικό πνεύμα. Αξίζει να αναφέρουμε την οσιακή μορφή του μακαριστού Γέροντα Ευσεβίου Βίττη, ενός ταπεινού και αγαθού κληρικού, λόγιου και συγγραφέα, που "όργωσε" για 15 χρόνια, με πολλές αντίξοες συνθήκες, τη Σκανδιναυϊκή γη. Η παρουσία και ιερατική διακονία του ήταν πάντα επιβλητική και ελκυστική, ώστε να μορφώνεται ο Χριστός στις καρδιές των ανθρώπων, οι οποίοι σαγηνεύονταν από το λόγο του και την απέριττη και διακριτική ασκητική βιωτή του. Είχαν κοντά τους ένα ζωντανό Ευαγγέλιο!

Ο Γέροντας Ευσέβιος "κληροδότησε" στους ντόπιους τα θεολογικά βιβλία του στα Σουηδικά, απόσταγμα της εν Χριστώ ζωής του, -αυτή ήταν η ιεραποστολή του προς αυτούς- και σε μας το ησυχαστήριό του -τον τόπο της προσευχής του-, αφιερωμένο στον Άγιο Νικόλαο.

Με τέτοια, λοιπόν, πρότυπα κληρικών, που θυσιάζουν τα πάντα για το Χριστό και τη διάδοση του Ευαγγελίου Του, πορευόμαστε και σήμερα, σε εποχές με πολλές και διάφορες δυσκολίες, οι οποίες αποτελούν το πνευματικό χωνευτήρι, μέσα στο

οποίο καλούμαστε να δοκιμαστούμε, ώστε να γίνει η προσφορά μας ευάρεστη στο Θεό και ο ιεραποστολικός μας ζήλος και η δράση μας να γίνουν τα εφαλτήρια για την πνευματική μας καταξίωση.

Δε θα πρέπει, όμως, να ταυτίζουμε τον όρο "Ιεραποστολή" αποκλειστικώς και μόνο με την εξωτερική ιεραποστολή, αυτή που, αναμφίβολα, χάρη στις άοκνες, με πολλές θυσίες και στερήσεις, προσπάθειες των ιεραποστόλων, συντελείται σε χώρες χαμηλού βιωτικού επιπέδου, ώστε να κηρυχθεί το Ευαγγέλιο σε όλη την κτίση. Αυτή όμως είναι η μία όψη της ιεραποστολής.

Η άλλη, εξ ίσου σπουδαία, είναι η εσωτερική ιεραποστολή, δηλαδή η δυνατότητα να γνωρίσουμε εμπειρικά την ουσία της πίστης και από τα επιφανειακά στοιχεία, τον εξωτερικό τύπο, να περάσουμε σε αυτό που είναι η Ορθοδοξία, όχι ως όψη, αλλά ως ουσία, στον επανευαγγελισμό μας.

Ενθυμούμενος την παραβολή του Καλού Σπορέως, στη βορειότερη Επαρχία του Οικουμενικού Θρόνου στη Σκανδιναυΐα, ο λόγος του Κυρίου αποδίδει καρπούς. Δοξάζω καθημερινά το Θεό διότι στα 7 χρόνια της ταπεινής αρχιερατικής διακονίας μου, τελέστηκαν, σε όλη την επικράτεια της Ιεράς Μητροπόλεως, 70 χρίσματα και 58 βαπτίσεις ενηλίκων. Οι 128 αυτοί άνθρωποι πλησίασαν την Ορθόδοξη Εκκλησία, με ταπείνωση και ειλικρινές ενδιαφέρον, και γενόμενοι μέλη της, αν και δεν είναι ελληνικής καταγωγής, έγιναν οι καλύτεροι πρέσβεις των Παραδόσεών μας, εμφορούμενοι από υποδειγματική και ενθουσιώδη διάθεση εθελοντισμού και ανιδιοτελούς προσφοράς στο εκκλησιαστικό μας γίγνεσθαι.

Πρέπει να σημειωθεί ότι το έργο της τοπικής μας Εκκλησίας βασίζεται κατά πολύ στην καλή και αγαθή τους διάθεση, καθώς αποτελούν ζωντανό κύτταρο του εκκλησιαστικού σώματος. Χωρίς τη διακονία και την αξιοποίηση των ταλάντων αυτών των νέων μελών μας, η τοπική μας Εκκλησία θα στερείτο σήμερα πολλών σημαντικών διακονιών.

Κι όμως υπάρχουν πρόσωπα, που παρά τη σπουδαιότητα και τη σημασία του έργου της ιεραποστολής, που δεν είναι πάρεργο, αλλά κύριο έργο και ιερά αποστολή, δε διστάζουν, κατά καιρούς, να διερωτώνται, πώς είναι δυνατόν, σε μια προηγμένη χώρα, όπως η Σουηδία, να μιλάμε για ιεραποστολή, και, απευθυνόμενοι με υποτιμητικό ύφος, μου λένε: "Σταματήστε επιτέλους να μιλάτε για Ιεραποστολή".